

Sygn. akt II W 536/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agata Makowska-Boniecka

Protokolant: stażysta Kamila Skorupska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28 kwietnia 2015 roku i 29 marca 2016 roku

sprawy z wniosku Komendy Powiatowej Policji w C.

przeciwko **J. R.**, synowi J. i H. zd. L., urodzonemu (...) w S.

obwinionemu o to, że:

w dniu 18 października 2014 roku około godziny 11:50 w miejscowości W. na drodze K- 55 na obszarze zabudowanym kierując pojazdem F. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 39 km/h przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h

tj. o czyn z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137)

orzeka:

I. uznaje obwinionego **J. R.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137), z tym ustaleniem iż przekroczył on dopuszczalną prędkość jazdy o 36 km/h i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierza mu karę 400,- (czterystu) złotych grzywny;

II. wymierza obwinionemu opłatę sądową w kwocie 40,- zł (czterdzieści złotych) oraz obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 1.242,98 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści dwa złote dziewięćdziesiąt osiem groszy).

Sygn. akt: II W 536/14

UZASADNIENIE

W dniu 18 października 2014 roku funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w C. M. S. oraz B. D. pełnili służbę patrolową na trasie K-55. Funkcjonariusze dokonywali kontrolnego pomiaru prędkości poruszających się pojazdów przy użyciu radarowego przyrządu ISKRA-1.

Około godziny 11:50 w miejscowości W., w terenie zabudowanym, funkcjonariusze dokonali pomiaru prędkości pojazdu marki F. koloru ciemnego o nr rej. (...). Podczas dokonywania pomiaru prędkości tym odcinkiem drogi K- 55 nie poruszał się żaden inny pojazd. Widoczność była dobra, pojazd poruszał się na prostym odcinku drogi.

Wynik pomiaru wskazywał, że pojazd marki F. o nr rej. (...) poruszał się z prędkością 89 km/ h, przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h. Pojazd marki F. został zatrzymany do kontroli. Funkcjonariusze podjęli czynności zmierzające do ustalenia tożsamości kierującego pojazdem, którym okazał się obwiniony – J. R.. Funkcjonariusz Policji okazał

obwinionemu pomiar prędkości dokonany przez urządzenie ISKRA-1 i zaproponował za popełnione wykroczenia mandat w wysokości 200,- zł oraz zgodnie z taryfikatorem 6 punktów karnych. Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu i oświadczył, że urządzenie ISKRA-1 jest nielegalne oraz, że „gdyby to było sto złotych to dla stu złotych nie warto byłoby przyjeżdżać do Sądu w Chełmnie”.

Użyty przez funkcjonariuszy Policji radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym ISKRA-1 posiadał świadectwo legalizacji ponownej wydane przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w Ł., ważne do dnia 28 lutego 2015 roku, potwierdzające, że spełnia on wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 roku w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. nr 225, poz. 1663).

Obwiniony był trzykrotnie karany w postępowaniu mandatowym za wykroczenia z art. 92a k.w.

(dowód:- zeznania świadka M. S. – k. 10- 11v, 34- 36, zeznania świadka B. D.- k. 6- 7v, 36v, notatka urzędowa - k. 1- 3v, świadectwo legalizacji ponownej urządzenia- k. 5, opinia biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów oraz przejazdu na „czerwony światło”- k. 77- 99, dokumentacja- k. 107- 120, wyjaśnienia obwinionego- k. 33- 34, 173- 174, notatka-k. 16)

W toku czynności wyjaśniających obwiniony J. R. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przed Sądem obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia, w których kwestionował legalność urządzenia, jakim dokonano pomiaru, wskazał na istniejące w pobliżu miejsca kontroli elementy infrastruktury mogące mieć wpływ na wynik pomiaru prędkości, podważał prawidłowość i rzetelność dokonanego przez funkcjonariuszy Policji pomiaru, załączając wydruki pochodzące ze stron internetowych udzielających porad w celu uniknięcia kar za przekroczenie prędkości.

Sąd uznał za miarodajną opinię biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów oraz przejazdu na „czerwonym świetle”, uznając ją za wyczerpującą, rzetelną i wewnętrznie niesprzeczną. Biegły sporządził opinię po przeprowadzaniu analizy całokształtu materiału dowodowego, a wnioski z niej wynikające są logiczną konsekwencją wyczerpującej polemiki z poszczególnymi twierdzeniami obwinionego.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach bezpośrednich świadków zdarzenia: M. S. oraz B. D..

Sąd dał wiarę zeznaniom tychże świadków, albowiem brak było podstaw, by kwestionować treść ich zeznań, gdyż poza wewnętrzną spójnością, wyróżniały się one także tym, że układały się one w logiczny, uzupełniający się ciąg. Z ich zeznań wynikało, że pomiaru dokonali na drodze K-55 na obszarze zabudowanym, gdzie obowiązywała prędkość jazdy maksymalnie do 50 km/h.

Zdaniem Sądu zeznania funkcjonariuszy Policji M. S. oraz B. D. w omówionym wyżej zakresie stanowią w pełni wiarygodne i obiektywne źródło dowodowe. Są one bowiem zgodne, spójne i wzajemnie ze sobą korespondują, zaś okoliczności zdarzenia znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu. Sąd nie dopatrzył się też innych powodów, które podważałyby wiarygodność zeznań funkcjonariuszy Policji. Świadców są osobami obcymi dla obwinionego i nie mieli żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać go i pomawiać o takie zachowania, które w rzeczywistości nie miałyby miejsca.

Sąd uwzględnił dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci notatki urzędowej oraz świadectwa legalizacji ponownej użytego do pomiaru prędkości urządzenia nie znajdując podstaw do podważenia waloru ich wiarygodności.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika wprost, że obwiniony J. R. w dniu 18 października 2014 roku około godziny 11:50 w miejscowości W. na drodze K- 55 na obszarze zabudowanym kierując pojazdem F. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 36 km/h przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h. Sąd nie dał

wiary wyjaśnieniom obwinionego J. R., albowiem są sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, z którego wynika, iż obwiniony świadomie naruszył przepis art. 92a k.w. Sąd uwzględnił wartość błędów granicznych przyrządów do pomiaru prędkości poza laboratorium, który wynosi ± 3 km/h dla prędkości do 100 km/h oraz ± 3 % wartości mierzonej dla prędkości powyżej 100 km/h. W związku z tym dla wyniku pomiaru wartości 89 km/h kierowany przez obwinionego pojazd mógł jechać z prędkością pomiędzy 86 km/h a 92 km/h. Uwzględnienie błędu pomiarowego na korzyść obwinionego skutkowało przyjęciem prędkości, z jaką poruszał się obwiniony jako 86 km/h.

Pomiaru prędkości dokonano za pomocą urządzenia ISKRA- 1 posiadającym świadectwo legalizacji ponownej. Świadectwo to wystawiono 20 lutego 2014 roku i było ważne do 28 lutego 2015 roku. Świadectwo legalizacji jest jedynym dokumentem wymaganym przez prawo metrologiczne, jakim powinien legitymować się przyrząd do pomiaru prędkości. Radar ISKRA-1 w chwili dokonywania pomiaru był sprawny, tego typu radary są mało awaryjne, posiadają rozbudowane mechanizmy samodiagnozy, a w przypadku uszkodzeń bądź nie pozwalają uruchomić pomiaru bądź nie prezentują wyników pomiaru. Pomiar prędkości został wykonany zgodnie z zaleceniami instrukcji obsługi, zaś zarządzenia Komendanta Głównego Policji, na które powołuje się obwiniony, a które jego zdaniem miał naruszyć dokonujący pomiaru funkcjonariusz są aktami prawa wewnętrznego, i jako takie, w razie ich naruszenia mogą stanowić podstawę pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej, nie mają zaś wpływu na poprawność dokonania pomiaru. Występujące w miejscu pomiaru czy jego pobliżu instalacje elektryczne, włączona w radiowozie radiostacja, telefon komórkowy itp. nie mają istotnego wpływu na pomiar prędkości wskazanym urządzeniem. Co do rozbieżności między odległością pomiaru od przejścia dla pieszych wskazanym przez świadka M. S., odległości funkcjonariusza dokonującego pomiaru od radiowozu to jest to kwestia irrelevantna dla sprawy. Obowiązujące przepisy prawa nie nakładają na funkcjonariuszy Policji obowiązku posiadania przeszkolenia do korzystania z przyrządów do pomiaru prędkości. W odniesieniu do kwestii uruchomienia urządzenia ISKRA-1, wybranego trybu pracy, wyboru odległości pomiaru to wskazać należy, że dokonane przez funkcjonariuszy były całkowicie prawidłowe i pozwalały na uzyskanie zgodności z jej zapisami. Dla wyniku pomiaru bez znaczenia są parametry wilgotności i temperatury powietrza. Prędkość z jaką poruszał się obwiniony nie wykluczała hamowania bez utraty przyczepności opon lub aktywowania mechanizmu wspomagania hamowania. Odległość z jakiej dokonywano pomiaru była prawidłowa. ISKRA- 1 umożliwia identyfikację pojazdu, pomiaru którego prędkości dokonuje.

Na podstawie art. 42 § 1 k.p.w. w zw. z art. 201 k.p.k. a contrario Sąd oddalił wniosek o uzupełnienie opinii biegłego i wezwanie innego biegłego uznając, że przedstawiona przez biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów oraz przejazdu na „czerwonym świetle” jest pełna, jasna i wewnętrznie niesprzeczna. Strona procesu powątpiewająca w przydatność opinii biegłego jest zobowiązana do wykazania, że istniały konkretne - z podaniem, jakie - okoliczności określone w art. 201 k.p.k. Obwiniony tego nie uczynił, ograniczył się do zanegowania wartości dowodowej opinii biegłego bez wskazania na czym konkretnie miałyby polegać uchybienia ją dyskwalifikujące. Nie można mnożyć opinii - bez dokładnego wskazania wad opinii dotychczasowej - tylko po to, by uczynić zadość subiektywnej nadziei na uzyskanie takiej, która byłaby po myśli tej strony /wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa 190/14/. Na podstawie art. 39 § 2 k.p.w. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Sąd oddalił wniosek dowodowy obwinionego o przesłuchanie w charakterze świadków pasażerów pojazdu kierowanego przez obwinionego w momencie zdarzenia uznając, że zmierzają one w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.

Sąd uznał, iż obwiniony winien jest popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest wykroczenia z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, którego dyspozycja odpowiada zakresowi zachowania, podjętego przez obwinionego.

Ograniczenie prędkości wynikające z przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym zostało uregulowane w rozdziale 3 oddziale 3 zatytułowanym "Prędkość i hamowanie".

Prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2.

Na podstawie art. 92a k.w. Sąd wymierzył obwinionemu karę 400,- zł grzywny.

Ustalając rodzaj i wymiar kary Sąd wziął pod uwagę szkodliwość społeczną czynu, rodzaj naruszonych obowiązków okoliczności zdarzenia, wielkość przekroczenia prędkości. Uznając obwinionego za winnego popełnienia przedmiotowego wykroczenia, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 złotych. Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 k.w. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, ale jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Jest oczywistym bowiem, że każdy kierujący pojazdem mechanicznym zobowiązany jest do dostosowania się do ograniczenia prędkości wynikającego z ustawy, ze znaku drogowego lub z decyzji organu rejestrującego. Społeczna szkodliwość przypisanego obwinionemu czynu była znaczna. Wydając niniejsze orzeczenie uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy.

W związku z odmową podania danych Sąd nie ustalił sytuacji majątkowej oraz rodzinnej obwinionego. Sąd orzekł o kosztach postępowania w oparciu o art. 119 k.p.w. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 118 k.p.w. Sąd wymierzył obwinionemu opłatę w kwocie 40,- zł, tj. 10% wymierzonej grzywny zgodnie z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). W myśl przepisu art. 118 § 1 k.p.w. w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz innymi należnościami, o których mowa w § 3, jeżeli należności takie powstały w postępowaniu. Zgodnie z § 3 art. 118 k.p.w. wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany. Zryczałtowane wydatki postępowania nie obejmują jednak należności dla osób, zakładów, instytucji i instytucji powołanych do wydania opinii oraz należności ustanowionych z urzędu obrońcy i pełnomocnika. W przedmiotowej sprawie obwiniony z uwagi na skazanie winien uiścić kwotę 100,- zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (zgodnie z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia – Dz. U. z 2001 ro. Nr 118, poz. 1269) oraz kwotę 1.142,98 zł tytułem wynagrodzenia przyznanego biegłemu za sporządzenie opinii w sprawie o sygn. akt II W 536/14.

SSR Agata Makowska-Boniecka